

han kan lystre Reglementet, han kan være ydmyg. Men dertil vil jeg sige: hvorfor skal han være ydmyg? Hvorfor skal jeg være ydmyg, naar man imod alle mine personlige Rettigheder ganske uforskyldt trækker mig i Varetægtsarrest, sætter mig under et Reglement og giver mig en brutal Behandling — skal jeg saa finde mig i det med Ydmyghed? Det var ikke mere end retfærdigt, om jeg blev utaalmodig. Jeg skal oplyse, hvad jeg har læst — jeg tør ikke indstaa for Sandheden deraf — om en Varetægtsarrestant. Jeg har læst det, og jeg tror, det er sandt, at for ganske kort Tid siden have vi haft det Tilfælde, at en Varetægtsarrestant to Gange er bleven tampet med Klotting. Det jagdes, at denne Mand to Gange havde besudlet sin Arrest. Ja, man maa ikke besudle sin Arrest, men hvis nu den Besudling er kommen frem derved, at en eller anden Arrestforvarer, et ilbesindigt Mennekte, havde taget de Genstande bort fra Arresten, der nødvendigvis maa findes derinde, for at man kan undgaa at besudle Arresten, hvad saa? Nok sagt, en saadan Arrestant har 2 Gange faaet Tamp, og umiddelbart derefter er han bleven fremstillet for sin Forhørsdommer, og saa vide vi jo nok, at saa begynder et Forhør saaledes: Naar, tilstaa du saa, vil du saa tilstaa? Naar det gaar saaledes til: Tamp i det ene Øjeblik og i det næste Forhørsdommerens Spørgsmaal: vil du saa tilstaa, ved jeg ikke, om vi saa ikke heller skulle foretrække at saa den gamle rødmalede Pinebænt igen; den vide vi da, hvad er. Men denne Behandling: først Prygl og saa Forhør hos Dommeren, synes jeg, efter de Begreber, jeg har om Behandlingen af Varetægtsarrestanter, maatte ganske uforskyldige Mennekte, er ikke blot umenneskelig, men ogsaa uværdig.

Justitsministeren (Rump): Jeg skal tillade mig at gøre nogle saa Bemærkninger. Jeg skal ikke følge den ærede Ordfører paa hans forfælske Fantastudflugter, men kun imødegaa nogle saa Ytringer fra hans Side. Den ærede Ordfører har ondt ved at forstaa mig, og det undrer mig ikke. Han taler om, at jeg har beklaget mig over, at der ikke var gjort noget for at lette Autoriteterne i deres Virksomhed. Dette er en fuldstændig Misforstaaelse. Jeg forlanger ikke nogen som helst Tællelse for Politiautoriteterne og Domstolene i deres Virksomhed for at forfølge Forbrydelser. Hvad vi for Øjeblikket have i denne Henseende, er brugeligt, der behøves ikke mere; et andet er, at der mulig kunde trænges til Rettelser paa enkelte Punkter, men jeg har ikke ført nogen Klage over, at man intet har gjort

for at lette Autoriteterne i deres Virksomhed. Jeg har derimod gjort opmærksom paa, at naar man vilde vedtage dette Lovforslag, idet man benyttede Proceskommissionens Arbejde med den akkusatoriske Procesmaade som Grundlag, og saa skød disse forfælske Ændringer ind, vilde jeg beklage det i Samfundets Interesse, fordi man vilde svække Autoriteternes Stilling lige over for de virkelige Forbrydere i den Grad, at Tilstanden her i Landet upaatvibelig i Løbet af saa Aar vilde blive aldeles utaalelig. Den ærede Ordfører sagde dernæst, at jeg beklagede mig over, at der ikke var blevet foretaget Forbedringer i Lovforslaget, som jeg havde ønsket. Jeg har aldeles ingen Forbedringer ønsket, men kun præciseret, at mit Standpunkt ikke kunde være noget andet ved 2den Behandling end ved 1ste Behandling. Jeg paaviste den Gang, at Proceskommissionens Arbejde kun var optaget i dette Lovforslag med meget væsentlige Forandringer, som endog saa vilde gøre det umuligt fra den akkusatoriske Proces's Standpunkt, men jeg søjede til, at man selv om disse Forandringer ikke vare gjorde, alligevel ikke kunde bruge Forslaget under den nuværende Procesmaade, det var noget, der slet ikke lod sig gøre. Jeg har saa i øvrigt benyttet Lejligheden, da jeg vilde vise, at mit Standpunkt var det samme, til at tillade mig at paapege, at man ikke havde gjort sig den Ulejlighed i væsentligt Omfang at søge at føre Forslaget tilbage til Proceskommissionens Arbejde. Den ærede Ordfører henviste til en Bemærkning af Goos om, at der ikke i vor Lovgivning fandtes nogen egentlig Lovhjemmel for, at Dommerne kunne foretage Arrestation, hvor der var Fare for, at den paagældende, hvis han bliver paa fri Fod, vil modarbejde Underfølgelsen ved at tjerne Forbrydelsens Spor eller paavirke andre, og at dette var en Grund til ikke at medtage det her. Nej, dette findes ganske vist ikke noget Sted positivt udtalt i vor Lovgivning, fordi det som saa meget andet paa den kriminelle Proces's Omraade har udviklet sig efterhaanden, udviklet sig ved Praksis, men det behøver heller ikke nogen udtrykkelig Hjemmel i en Lov. Det følger ligesom med fuldstændig Nødvendighed af selve den procesuelle Maksime, det er et Led i de Bevismidler, som Dommeren maa have. Han maa være berettiget til at lægge Haand paa Forbrydelsens Spor, og som Følge deraf træffe de fornødne Foranstaltninger til, at disse Spor ikke forrykkes, navnlig ved at lægge Beslag paa den skyldige eller sigtede Person, og ligeledes maa han have Lov til at arrestere den sigtede for at